

สนามรบออนไลน์

พันโท สุทัศน์ จารุณนิ

ผบ. ร.๑๗ พัน.๓

(แปล/เรียบเรียงจากบทความเรื่อง WIRED FOR WAR โดย

MARK THOMSON

จากนิตยสาร TIME ฉบับ APRIL 7, 1997)

ตั้งแต่ไหนแต่ไรมาแล้ว เชื่อกันว่า ถ้ามีดาวหางปรากฏให้ชาวโลกได้เห็นครั้งใดเป็นต้องเกิดเรื่องใหญ่ๆ ทุกที ไม่สงครามก็ความวุ่นวายขึ้น กลียุค หรือไม่กี่ภัยพิบัติรุนแรง เป็นต้น และแล้วในเช้าวันหนึ่ง เมื่อไม่นานนี้เอง ภาพและแสงของดาวหาง “เฮล-บอพฟ์” ที่ปรากฏเหนือท้องฟ้าแคลิฟอร์เนีย ก็ได้บันดาล “เรื่องใหญ่” ทั้งสามเรื่องที่ว่ามานั้นให้บังเกิดแก่ พันตรี รัสส์ โอ๊คส์ เข้าใจอย่างจัง ขณะที่กำลังร่วมประลองยุทธ์ครั้งสำคัญและละเอียดซับซ้อนที่สุด ครั้งหนึ่งของเพนตากอน โดยเฉพาะอย่างยิ่งเป็นการรบด้วยระบบอาวุธเลเซอร์ ระหว่างกำลังรบสองฝ่าย คือ กำลังฝ่ายทดลอง (Experimental Force หรือ EXFOR) กับกำลังฝ่ายตรงข้าม (Opposing Force หรือ OPFOR) ทั้ง EXFOR และ OPFOR มีกำลังพล ๒,๐๐๐ คนเท่ากัน แต่ OPFOR ซึ่งมากจาก Fort Irwin นั้น เป็นที่ยอมรับกันว่ามีความชำนาญขั้นสูง ในกระบวนการประลองยุทธ์ครั้งแล้วครั้งเล่า ดังจะเห็นได้จากสถิติผลการประลองยุทธ์ที่ผ่านมาในพื้นที่การฝึก ๕๐ ตารางกิโลเมตร ของทะเลทราย Mojave ปรากฏว่า กำลังรบประลองยุทธ์ของหน่วยนี้เป็นฝ่ายได้ชัยชนะเกือบทุกครั้ง คือกว่า ๙๐% ขึ้นไป นอกจากนี้แล้ว OPFOR ยังได้เปรียบที่ความเป็นเจ้าถิ่นอีกด้วย ซึ่งต้องคุ้นเคยกับเวที

การต่อสู้มากกว่าเป็นธรรมดา ส่วนข้างฝ่าย EXFOR นั้น แม้ไม่ใช่เจ้าถิ่น แต่ก็เป็นเจ้า Tech มีอาวุธลับ คือรถ “ฮัมวี” และรถถัง เอ็ม-วัน ซึ่งถูกอัดจนเพียบแปรไปด้วยคอมพิวเตอร์และเครื่องมือสื่อสารที่ทันสมัยขั้นสุดยอดเทคโนโลยีชนิดต่างๆ มากมายถึงขนาดที่ว่า ต้องมากพอสำหรับการเชื่อมโยงโครงข่ายให้ทหารทุกคนในยานรบเหล่านั้น “ออนไลน์” เหมือนกับอยู่ในระบบที่เรียกว่า “America Online Chat Room” คือ ใครจะพูดกับใครที่ไหน เวลาใดก็ได้ ใครรู้ - ทุกคนรู้ด้วย; ใครเห็น - ทุกคนก็เห็นด้วย เท่าๆ กัน พันตรี โอ๊คส์ ของเราอยู่ฝ่ายนี้

แต่เพียงแค่เริ่มต้นประลองยุทธ์เท่านั้น ระบบเครือข่ายคอมพิวเตอร์ของเขา มันก็เริ่มผิดปกติไม่เป็นไปอย่างที่ควรจะเป็นเสียแล้ว คือแทนที่จะเป็น “อเมริกาโม้ออนไลน์” มันดันกลายเป็น “อเมริกามั่วออนไลน์” ไปเสียนี่ ดังนั้น เพียงไม่กี่นาที ฮัมวีของเขาเองก็ถูกขยี้ทั้งเป็นคันแรกแบบง่าย ๆ คือถูกยิงมาจากรถสายพานลำเลียงพลคันหนึ่งที่แอบซ่อนอยู่หลังเนินนั่นแหละ (ในการประลองยุทธ์นั้นถ้ายานรบคันใดถูกยิง ดวงไฟสีเหลืองที่ติดอยู่บนหลังการถจะสว่างขึ้น และกระพริบต่อเนื่อง พร้อมกับมีเสียงไซเรนดัง วู้ฟ! วู้ฟ! วู้ฟ! ตลอดเวลาแสดงว่ายานรบคันนั้น ถูกทำลายจนใช้การไม่ได้แล้ว)

พอโดนเข้าเช่นนั้น เขาก็รีบโอนเครือข่ายการบอออนไลน์ของเขาจากซากรถคันแรกไปยังรถที่สองทันที แต่ก็ไม่รู้ว่าเป็นเวอร์กรรมอะไรนักหนาที่โชคชะตาไม่ยอมอยู่ข้างเขาเลย ดาวหางเฮล-บอปฟ์ กลับประเคน “วินาศสันตะโรทางอิเล็กทรอนิกส์” (electronic disaster) กระหน้าเข้าให้อีก นั่นก็คือ คอมพิวเตอร์ทั้งหมดที่มีกลับไม่ยอมทำงานเสียดื้อๆ อย่างนั้นแหละ พอเป็นไปอย่างนี้ เขาก็เลยต้องเลิกระบบการบอออนไลน์หันกลับไปใช้เครื่องมือหากินเก่าๆ ที่ใช้กันมาว่าครึ่งศตวรรษแล้วคือ แผนที่ (ที่ทำ

ด้วยกระดาศธรรมดๆ นี่แหละ) แผ่นอาซิเตทและเครื่องเขียนแผ่นอาซิเตท
นี่เอง ตลอดเวลาสามชั่วโมงแห่งความโกลาหลนั้น เทคโนโลยีและเครื่องมือ
ระดับ state - of - the - art ไม่อาจจะช่วยอะไรได้เลย ต้องคอยตะโกน
หากันโหวกเหวกด้วยซ้ำไป

กองทัพเรือและกองทัพอากาศสหรัฐฯ นั้น เขามีการแก้ไข ปรับปรุง
และพัฒนา ต้ารับตำรา และคู่มือการปฏิบัติทางยุทธวิธีอยู่อย่างสม่ำเสมอ
เพื่อให้ทันกับความก้าวหน้าอย่างรวดเร็วทางเทคโนโลยีในช่วง ๒๔ ปีที่
ผ่านมา แต่กองทัพบกสหรัฐฯ ไม่ใช่ออย่างนั้น ปรับตัวได้ช้ากว่าเขาเรื่อยมา
ดังนั้น ในปัจจุบัน จึงได้พยายามเร่งรัดก้าวตามให้ทัน ห้วงเวลาสองสัปดาห์
ของการประลองยุทธ์ ณ ทะเลทราย Mojave ซึ่งมีการทดสอบระบบ
การบังคับบัญชาและควบคุมอย่างใหม่ที่มีความซับซ้อนยิ่ง และมีการ
ทดสอบเครื่องมือไฮเทคชิ้นใหม่ๆ อีก ๓๒ ชิ้นด้วยกันนั้น แสดงให้เห็นถึง
ความพยายามครั้งล่าสุดและใหญ่สุดของกองทัพบกสหรัฐฯ ในการปฏิวัติ
เทคโนโลยีสารสนเทศ และแสดงให้เห็นถึงสถานภาพความก้าวหน้าที่เป็น
อยู่ด้วยว่า บัดนี้ไปถึงไหนกันแล้ว แต่ดูๆ ไปก็คล้ายกับการพ่นอยู่เหมือนกัน
ด้วยเงินลงทุนถึงสี่หมื่นล้านเหรียญสหรัฐฯ สิ่งที่ต้องการคือ กำลังรบที่มี
มีอำนาจการทำลายล้างสูงขึ้น สามารถทำลายกำลังรบฝ่ายตรงข้ามที่มี
ขนาดใหญ่กว่าได้มากขึ้น แต่ให้มีการสูญเสียน้อยที่สุด หรือไม่สูญเสีย
เลย อย่างน้อยก็ให้ได้อย่างที่กำลังฝ่ายพันธมิตรเอาชนะอิรักในสงคราม
อ่าวเปอร์เซียเมื่อหกปีก่อนนั้นให้ได้ก็แล้วกัน สำหรับสิ่งที่ไม่ต้องการก็คือ
ที่ตรงกันข้ามนั่นแหละ การลงทุนคราวนี้มีเกณฑ์เสี่ยงสูงมาก เรื่องที่เสี่ยง
ก็คือบรรดาเครื่องมือเครื่องมือในระบบใหม่เหล่านี้ จะเป็นทีไว้วางใจได้หรือไม่
ว่าเมื่อประสบกับสภาวะแวดล้อมแบบต่างๆ ของสนามรบแล้ว จะไม่
กระเทปกระเทือน หรือเพี้ยนจนเสียรูปข้อมูลข่าวสาร เพราะขึ้นเป็นอย่าง

นั้นขึ้นมาแล้ว กำลังรบที่อยู่ในเครือข่าย ซึ่งแขนงชะตากรรมทั้งหมดไว้กับระบบที่ว่ามันแล้วนั้น จะกลายเป็นกำลังรบที่อ่อนปวกเปียก และเละเทะที่สุด ยิ่งกว่าไม่มีมันเสียเลย ด้วยซ้ำไป

อย่างไรก็ตาม เมื่อมองในแง่ดี ถ้าระบบใหม่นี้เป็นไปตามที่ต้องการแล้ว ทหารแต่ละคนจะรู้ตลอดเวลาว่า ขณะนี้ตัวเองอยู่ไหน ข้าศึกอยู่ที่ไหน และรู้อย่างถูกต้อง ไม่ใช่รู้จากประมาณการ หรือคาดการณ์เอาเหมือนสมัยก่อน ซึ่งไม่ถูกต้องแน่นอน ข้อมูลข่าวสารที่รวบรวมได้อย่างมีประสิทธิภาพจากทั่วสารทิศด้วยเครื่องมือรวบรวมข่าวสารไฮเทคทั้งหลาย ไม่ว่าจะเป็นดาวเทียม เครื่องบินเล็กติดตั้งกล้องวิดีโอ หรือเครื่องบินลาดตระเวน และถ่ายภาพนั้น จะถูกลำเลียงและหลังไหลกรอกเข้าสู่ระบบบังคับบัญชาและควบคุม และเมื่อดำเนินกิจกรรมวิธีต่อพายุข้อมูลข่าวสารเหล่านั้นแล้ว จะปรากฏผลลัพธ์ออกมาในรูปของจุดต่างๆ (moving dots) ที่เคลื่อนที่ไปมาได้ทั้งบนจอภาพ laptop computer ที่อยู่ในยานรบทุกคัน และบนจอภาพขนาดยักษ์ ณ ที่บัญชาการกองพลซึ่งตั้งอยู่ห่างออกไปทางด้านหลังเขานั้น ด้วยจุดสีน้ำเงิน หมายถึง กำลังฝ่ายเรา สีแดง หมายถึง ตรงข้าม พันโท มาร์ค เฟรนช์ ซึ่งอำนวยการยุทธ์ต่อหน่วยของเขา จากที่นั่งของตัวเองบนรถถัง แบบเอ็ม - วัน รุ่น “eunuch” หรือ “ขันที” (ปืนใหญ่ของรถถังรุ่นนี้ เป็นปืนใหญ่ปลอม) กล่าวอย่างเป็นปลื้มว่า “ระบบไฮเทคเหล่านี้ช่วยให้การปฏิบัติการรบ (ประลองยุทธ์) ของเราครั้งนี้ มีความสามารถที่จะอยู่รอดในสนามรบ (Survivability) และความอ่อนตัว (Flexibility) สูงกว่าทุกครั้งที่ผ่านมา เพราะทั่วทั้งสนามรบนี้ ใครอยู่ที่ไหนและใครกำลังจะไปที่ไหน ผมเห็นหมด”

อย่างไรก็ตาม การประลองยุทธ์ที่ทะเลทราย Mojave นั้น ไม่ค่อยจะมีอะไร เป็นไปตามแผนที่วางไว้เลย คอมพิวเตอร์ใช้ไปได้เพียงชั่วคราว เจ้าตัว track ball กับระบบพัดลมก็โดนฝุ่นละเอียดของทะเลทรายที่มีลักษณะคล้ายกับ แป้งเด็กเล่นงานเสียจนใช้การไม่ได้ แคมในบรรยากาศก็ยังแออัดยัดเยียด ไปด้วยคลื่นการสื่อสารอิเล็กทรอนิกส์ชนิดไฮเทค จนคลื่นวิทยุธรรมดาๆ ไม่ สามารถเดินทางแหวกผ่านไปได้ ทำให้การติดต่อสื่อสารเป็นไปด้วยความ ลำบากและชักช้า ถึงแม้ว่าจะมีกติกาห้ามฝ่าย OPFOR ไม่ให้ Jam คลื่น การสื่อสารอิเล็กทรอนิกส์ของฝ่าย EXFOR อยู่แล้วก็ตามแต่ฝ่าย EXFOR ก็ยังคงมีปัญหาอยู่ดี ทั้งนี้เพราะว่าปริมาณข้อมูลข่าวสาร ขนาดมหึมาที่อัด กระแทกเข้าสู่คอมพิวเตอร์มากเกินไปจนหลักข้อมูลข่าวสารถึงกับต้อง reboot แล้ว reboot อีกกันอยู่อย่างนั้น นอกจากนั้นแล้ว พันตรี โอ๊คส์ยัง บ่นด้วยว่าทุกครั้งที่มีการเปลี่ยนย้ายที่ตั้งบังคับการกองพันเป็นอันจำเป็น จะต้อง “ออฟไลน์” ชั่วคราว คราวละสามสิบนาทีเรื่อยไป (เขาไม่ได้บอก เหตุผลด้วยว่าเพราะอะไร - ผู้แปล) เขาจึงรู้สึกกังวลใจว่า ระหว่างสามสิบ นาทีที่ไม่ได้ออนไลน์นั้นแหละ อาจเป็นสามสิบนาทีที่กองพันละลายไปหมด แล้วก็ได้ไม่นานใดก็วันหนึ่ง

รู้สึกว่ามันจะเป็นการบริโภคเวลามากเกินไปจนเกินกว่าที่จะยอมรับกัน ได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งค่าใช้จ่ายจำนวนมหาศาล ที่กองทัพบกสหรัฐฯ ใช้ เพื่อจัดหาคอมพิวเตอร์ เฉพาะแบบ laptop computer ก็ราคาอย่างถูก ตั้งแต่ ๑๑,๐๐๐ เหรียญฯ จนถึง ๙๓,๐๐๐ เหรียญฯ เข้าไปแล้วมีอยู่อย่าง หนึ่งที่นำมาใช้ในการประลองยุทธ์ครั้งนี้ และหลังจากจบประลองยุทธ์ก็ถูก เพนตากอนส่งไล่ทิ้งไปทันทีนั่นก็คือ เจ้า Hunter drone หรือ แมลงเหล็ก นักล่าข้อมูลข่าวสาร ซึ่งเฉพาะราคาเครื่องยนต์ที่ใช้ขับเคลื่อนก็ ๕๓,๐๐๐ เหรียญฯ เข้าให้แล้วทั้งนี้ด้วยข้อหาที่ว่า ทำงานไม่ได้เรื่อง (poor performance) ว่ากันว่า ทั้งหมดทั้งสิ้นที่กองทัพบกสหรัฐฯ ต้องใช้จ่าย

ในการประกอบ ติดตั้ง และแต่งตัว (out fit) ให้กองพลน้อยที่ ๑ ของกองพลทหารราบที่ ๔ พอร์ทสัท เท็กซัส กลายเป็นกองพลน้อยไฮเทค แล้วมาเป็น EXFOR ในการประลองยุทธ์ครั้งนี้ มันมากมายเหลือเกิน คิดเป็นเงินถึง ๒๕๘ ล้านเหรียญฯ เลยทีเดียว การปรับคนให้เข้ากับเครื่องมือไฮเทคก็นับเป็นปัญหาสำคัญอีกปัญหาหนึ่งเหมือนกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับกองทัพบก ซึ่งก็เหมือนกับหน่วยงานอื่นๆ ไปอย่างหนึ่งคือ ไม่ค่อยจะยอมให้เปลี่ยนแปลงอะไรได้ง่ายๆ พลเอก กอร์ดอน อาร์. ซูลลิแวน อดีตเสนาธิการทหารบกสหรัฐฯ ผู้ซึ่งเคยเป็นหัวเรือใหญ่ในการปฏิวัติเทคโนโลยีข้อมูลข่าวสารตั้งแต่ปี ๒๕๓๗ และส่งผลต่อเนื่องเรื่อยมาจนกระทั่งนำมาสู่การประลองยุทธ์ครั้งนี้กล่าวว่า “กองทัพบกที่ไหนๆ ก็ตามโดยธรรมชาติแล้วนับเป็นสถาบันชนิดอนุรักษ์นิยมทั้งนั้นแหละ และโดยทั่วๆ ไปแล้วมักจะเปลี่ยนแปลงอะไรได้ยากด้วย” ซึ่งจริงๆ แล้วก็น่าจะเป็นอย่างนั้น เพราะระบบทหารนั้นมีระเบียบแบบแผน ซึ่งนับเป็นสิ่งที่ดี แต่ข้อเสียคือ ที่จะทำให้เปลี่ยนไปเชื่ออะไรได้ง่ายๆ ชนิดที่ไม่น่าเชื่อ อย่างเช่น บอกว่าต่อไปนี่ให้เชื่อและทำตามปรากฏหน้าจอบคอมพิวเตอร์ได้เลยอย่างนี้ เป็นต้น จะให้เชื่อได้ง่ายๆ เลยได้อย่างไร? กองทัพบกจึงต้องใช้สโลแกนร่วมโปรโมทให้ช่วยกัน “เชื่อๆ” หน่อยเถอะ สโลแกนใหม่เดี๋ยวนี้อีกกับบอกว่า “Trust the icon” หรือ “จงเชื่อสิ่งที่เห็นบนจอ!” (เถอะนะ)

แต่อย่างไรก็ตาม เพนตากอน ก็ยังคงคาดหวังอย่างสูง และไม่ลดละที่จะพัฒนาเทคโนโลยีที่เกี่ยวข้องให้สามารถค้นหา/ตรวจจับที่ตั้งของฝ่ายตรงข้ามได้รวดเร็วกว่านี้ และยิ่งฝ่ายตรงข้ามได้แม่นยำกว่านี้ ซึ่งนั่นย่อมหมายความว่า จะใช้กระสุนน้อยลง ใช้อาวุธน้อยลง และในที่สุด ใช้คนน้อยลง นอกจากนี้ ฝ่ายเดียวกันต่างรู้ที่ตั้งของพวกเดียวกันเองอย่างถูกต้องจริงๆ แล้วก็จะลดอัตราเสี่ยงจากการยิงโดนพวกเดียวกันเองลงได้อีก เท่านั้นยังไม่พอ ในแง่คิดด้านการส่งกำลังบำรุงก็คาดว่าจะได้ประโยชน์อย่างมากมาย

ถ้ารู้อะไรๆ ได้ถูกต้องแม่นยำไปเสียหมดอย่างที่ว่านั้นแล้ว ก็จะต้องอ้อยอัย หอบข้าวของพระรุงพระรังไปรบอีกต่อไป อย่างที่ฝ่าย EXFOR เขามีวิธีการ อย่างใหม่นี้ เขาเรียกว่า “Just in time inventory control” คือรายการสิ่งของหรือยุทธโปกรณ์ที่จะต้องเตรียมนั้น ให้มันเหมาะสมเท่าที่ควรจะมีเมื่อต้องการเท่านั้น ไม่ใช่เอาอย่างเดิมที่เคยทำกันมา แบบที่เรียกว่า “just in case” คือเอาไปให้พร้อมอย่างครบครันเอาไว้ จะได้ใช้หรือไม่ใช้ยังไม่รู้เผื่อๆ กันๆ ไว้ก่อน อะไรๆ ก็เลยจะไปเสียทั้งหมดจึงเป็นภาระหนักในงานด้านการขนส่งเป็นอย่างยิ่ง

สภาองเกรสเองก็กำลังจ้องมองดูความพยายามของกองทัพบุกอยู่อย่างไม่กระพริบตาทีเดียว หลายคนมีความเห็นว่า ถ้ากองทัพบุกทำได้สำเร็จแล้วละก็ กองทัพก็จะสามารถทำอะไรได้เยอะขึ้นกว่าเดิมอีกอย่างมากมาย นายริชาร์ด เพอเรล นักยุทธศาสตร์คนสำคัญของเพนตากอน สมัยประธานาธิบดีเรแกน บอกว่า ด้วยนโยบาย “ลดกำลังพล แลกเทคโนโลยี” (Manpower for Technology) ของกองทัพบกนี้แหละ ที่จะทำให้สามารถลดกำลังพลซึ่งขณะนี้มียูทิงทั้งสิ้นประมาณ ๔๙๕,๐๐๐ คนนั้น ให้เหลือเพียงครึ่งเดียว เขาว่าอย่างนั้น ย้อนกลับมาดูเรื่องการประลองยุทธ์ที่ทะเลทราย Mojave กันต่อดีกว่า หลังจากฝุ่นที่ตลบอบอวลเริ่มจางหาย พันตรี ไอค์ส์ ถึงค่อยเริ่มสงบสติอารมณ์ได้แล้ว ก็พูดกับตัวเองว่า “ไอ้การรบแบบออนไลน์นี้มันก็ดูอยู่หรอก ถ้าหากว่ามันทำงานนะ” แล้วก็ดูเหมือนว่า โดยทั่วไปแล้วมันก็ทำงานได้ผลไม่เลวเหมือนกัน หลังจากการประลองยุทธ์ดำเนินไปประมาณเจ็ดชั่วโมง คณะกรรมการตรวจสอบก็สั่งปิดสถานการณ์ ยุติการประลองยุทธ์ทำให้ฝ่าย EXFOR ต้องหยุดการเข้าตีลง ณ บริเวณแนวตั้งรับหลักของฝ่าย OPFOR พอตีซึ่ง ณ ที่ตรงนั้นฝ่าย OPFOR วางกำลังรุดถึงไวแน่นอนเพียบ รวมทั้งได้เตรียมสนามทุ่นระเบิดเอาไว้ต้อนรับอย่างอุณหนาฝาคั่ง น่าเสียดายที่ฝ่าย EXFOR ไม่ทันได้ใช้บริการและต่อมาก็ได้

มีการตัดสินใจให้ทั้งสองฝ่ายเสมอกัน ไม่มีใครแพ้ - ชนะ เมื่อเริ่มต้นประลองยุทธ์ฝ่าย EXFOR ซึ่งเป็นฝ่ายเข้าตี มีรถถังมากกว่าฝ่าย OPFOR แต่พอตอนจบปรากฏว่า ทั้งสองฝ่ายเหลือรถถังพอๆ กันคือ OPFOR เหลือ ๑๘ คัน EXFOR เหลือ ๒๒ คัน พลเอก วิลเลียม ฮาร์ทซ็อก ซึ่งเป็นหัวหน้าใหญ่ในการวางแผนสร้างกำลังรบไฮเทค EXFOR กล่าวว่า “ยังไงๆ มันก็ไม่เลวนักหรอกนะ มันดีกว่าที่เราตั้งเป้าเอาไว้เสียอีก” และกล่าวต่อไปอีกว่า “เพราะในชีวิตนี้ ผมไม่เคยเล่นเกมกด ชนะลูกชายผมได้เลยซักครั้งเดียว ครั้งนี้ไม่แพ้ก็ดีแค่นั้นแล้ว”

แม้แต่ฝ่าย OPFOR ซึ่งโดยปกติแล้วมักจะซีโอ้ไม่ยอมให้ใครมาเก่งกว่าได้ง่ายๆ ก็ยังยอมยกนิ้วโป้งชมเชยว่า “ฝ่าย EXFOR นี่แน่จริงๆ เวลาถูกเขายิงมาแต่ละที ไม่เคยรู้เลยว่ายิงมาจากไหน ไม่เคยให้เราได้เห็นตัวเลยด้วยซ้ำไป” ผู้บังคับรถสายพานลำเลียงพลคนหนึ่งกล่าว และยอมรับว่า วันนี้สูญเสียหนักที่สุด ไม่เคยเพลิงพลาสมาขนาดนี้มาก่อนเลย และผู้บังคับรถคนเดียวกันนี้ให้ความเห็นเพิ่มเติมว่า “โชคตินะที่ฝ่าย OPFOR นั้น มั่วแต่หมกมุ่นอยู่กับเครื่องมือรบสมัยใหม่ จมปลักอยู่กับเทคโนโลยีอยู่อย่างนั้นเป็นปีๆ และคงจะละเลยการฝึกฝนทบทวนทักษะในเชิงรบ (Combat Skills) เสียจนกระทั่งสนิมเกราะกรัง กำลังเป็นนักรบเกมมามากกว่านักรบมืออาชีพเสียแล้ว ถ้าเพียงแต่พวกเขา มีความเป็นนักรบมากกว่านี้อีกเพียงนิดเดียวเท่านั้นแหละ ฝ่ายเราคงไม่เหลือแน่

อันที่จริงแล้ว ความไฮเทค ของ EXFOR นั้น ใช้ว่าจะวิเศษวิโสเสียจนมิติความเป็นคน (Human Dimension) ในสนามรบ ลดความสำคัญลงไปก็หาไม่ กิจกรรมหลายอย่าง ในสนามรบ ยังเหมือนเดิม ฝ่ายอำนวยการและลูกมียังคงต้องช่วยกันทำและใช้โต๊ะทรายอยู่ดี ทำกันด้วยแรงกายนี้แหละ ใช้เวลาเป็นชั่วโมงๆ การจำลองสนามรบขนาดย่อลงบนพื้นดิน ก็

ยังคงมีความจำเป็นต้องทำและต้องใช้ บรรดาผู้บังคับหน่วยและฝ่ายอำนวยการของ EXFOR ก็ยังคงต้องหอบแผ่นอาชีต และถือเครื่องเขียนสีต่างๆ เป็นกำๆ เพื่อใช้เป็น Backup คอมพิวเตอร์อีกชั้นหนึ่ง และที่สำคัญก็คือ บรรดาผู้บังคับหน่วยทั้งหลายยังคงยืนยันเป็นเสียงเดียวกันว่า ทันทีที่การรบประชิดเริ่มขึ้น (Once the “Knife fights” of Close - in Combat begin) ทหารทุกคนต้องพร้อมที่จะหันกลับไปใช้วิชาหาคนที่ฝึกฝนกันไว้แต่เดิม ที่เคยดูถูกว่าล้าสมัย เช่น ทศนสัญญาณ หรือวิทยุ เป็นต้น

ที่นี้ลองมาฟังข้อคิดเห็นจากการ AAR (After Action Review) จากฝ่าย EXFOR กันบ้าง จำเดนนิส คลาร์ก ผู้บังคับรถถัง เอ็ม - วัน กล่าวว่า ในเรื่องขีดความสามารถที่จะไปไหนก็ได้ที่ควรไป (อย่างถูกต้อง) และไปถึงได้ในเวลาอันควร (ทันเวลา) นั้น หน่วยเรานี้แหละ มีความสามารถเหนือกว่าใครๆ ในกองทัพบกถึงสองเท่า

และแล้ว คุณจำคนเดียวกันนี้ ก็ได้สารภาพในประโยคต่อมาว่า “แต่พอกระสุนเริ่มปลิวว่อน (When the bullets starts flying) เท่านั้นแหละครับ เทคโนโลยีทั้งหลายในสากลโลก มีค่าเหลือแค่ “ศูนย์” ทันที และต่อมา คำสารภาพนี้ ก็ได้รับการสนับสนุนและเห็นพ้องต้องกันอย่างเต็มหัวใจ (Wholeheartedly) โดย พลตรี พอล เคิร์น ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาชั้นสูงของฝ่าย EXFOR ว่า “ใช่แล้ว ในสภาพการณ์เช่นนี้ “The best Computer out here, is still between our soldiers’ Ears”!3 - คอมพิวเตอร์ที่ดีที่สุดก็คือ “อะไรที่อยู่ระหว่างหูทั้งสองข้าง” ก็คือ หัว ของพวกแกเองนั่นแหละ!